

[Krag.]

serne, og en Nedsættelse, heller ikke meget stor i Kronetal, i Landkommunerne af de foreslaaede Takster. I og for sig beklager jeg, at det har været nødvendigt at skride til en Nedsættelse af selve Taksterne i Landkommunerne. Det hænger jo sammen med Erkendelsen af den i disse Kommuner ganske overordentlig nedsatte Bæreevne som Følge af den økonomiske Katastrofe, der for Tiden hjemsøger Landbruget.

Blandt de Principper, hvorover Aldersrenteloven i sin Tid blev formet, vil jeg gerne i første Række nævne Bestemmelser, som tilsigtede at opretholde Selvhjælpvillien hos den enkelte længst muligt op i Aarene. Det søgte man opnaaet ved at give en Belønning for Opsættelse af Tiltrædelse af Aldersrentens Nydelse fra det 65de til det 68de Aar, saaledes at hvert Aars Opsættelse forøgede Aarsrenten med 10 pCt.; altsaa, naar man ventede fra 65 til 68 Aars Alderen med at blive Aldersrentenyder, forhøjedes Taksten med i alt 30 pCt. Endvidere søgte man gennem lempelige Fradragsvilkaar for Indkomst at stimulere den enkelte gamle til længst muligt med de forholdsvist beskudne Kræfter, der var tilbage, at søge at bidrage til sit Underhold.

Desværre maatte denne meget lempelige Fradragsregel, som gennemførtes i den første Aldersrentelov, af Besparelshensyn skærpes i ikke ringe Grad ved den Revision af Loven, som fandt Sted i 1927. Jeg var meget vel klar over Omfanget af den Forringelse af Hensynet til Selvhjælpvillien, som ved denne Ændring gennemførtes, men, som sagt, Besparelshensyn nødvendiggjorde det. Derimod lod man Aldersaftrapningen blive staaende den Gang; det var nemlig den, jeg overfor dette Formaal i Virkeligheden lagde mest Vægt paa.

Nu hører jeg imidlertid — det er kommet mig for Øre fra mange forskellige Sider, ogsaa fra Personer, som i Henseende til Forvaltningen ude i Praksis er meget kyndige —, at denne Bestemmelse i det væsentlige udnyttes af saadanne gamle, som, efter at de har opnaaet 65 Aars Alderen, paa Basis af en lille Formue er i Stand til at være selvforsørgende, i en kortere Tid, saaledes at den altsaa ikke saa meget udnyttes til gennem Arbejde at bidrage til sit Underhold op i Aarene efter det 65de Aar som til ved Forbrug af lidt Kapital, man har opsparet, at gøre sig moden til den fulde Ydelse, altsaa 30 pCt. mere end de 65-aarige kan opnaa, og det var jo uægtelig ikke Hensigten.

Jeg maa tilstaa, at efter at disse Op-

lysninger er kommet til mig, er jeg ved at sige, at Tanken kan have været god nok, men en helt heldig Udformning synes den ikke at have faaet. Den har snarere maaske bidraget til, at den, der ræsonnerer som saa: jeg kan alligevel ikke blive ved ret længe, han vælger de 65 Aar, og det bliver kun til Fordel for de blandt de gamle egentlig mest velsituerede.

Derfor har jeg ogsaa kunnet tiltræde den Forandring, som har fundet Sted i det foreliggende Lovforslag i Sammenligning med det gældende, at man i Stedet for at aftrappe ved 66, 67 og 68 gør det ved 66, 68 og 70, og at man ikke forhøjer med 10 pCt. af Grundbeløbet for hvert Trin, men kun med 5 pCt. For det første opnaas der en Besparelse derved, hvad der i og for sig er meget ønskeligt og prisværdigt; og dernæst frister denne 5 pCt.s Forhøjelse, som kun kan opnaas ved 2 Aars Ventetid, ikke saa meget til at sige: nu maa jeg hellere bruge min Kapital op, saa jeg kan faa det fulde Beløb til sin Tid. Og derigennem tror jeg, det virker stærkere netop hen mod det, som har været Formaalet, at de, der tager denne Ventetid til det 66de, det 68de eller det 70de Aar, netop bliver saadanne Personer, i hvilke der brænder en saadan Arbejdsvillie, at de siger: jeg vil længst muligt klare mig selv, og jeg faar dog ogsaa ved den ændrede Aftrapning, selv om Stigningsprocenten er blevet lavere, en Fordel ved at vente saa længe, jeg kan.

Jeg kan ogsaa tiltræde den Udformning, som Fradragsregelen nu har faaet. Den blev, som sagt, skærpet meget betydeligt i 1927, og det var nødvendigt for at bringe Udgiften ned og for at bringe de Indtægtsgrænser, som gav Adgang til den laveste Aldersrentesats, ned. Disse Indtægtsgrænser laa i Henhold til Loven af 1922 ret højt, det kan ikke nægtes. Nu lempes Fradragsreglerne naturligvis med den Følge, at de Indtægtsgrænser, som udelukker Adgang til Aldersrente, forhøjes noget. Det kan ikke nægtes, at det sker. Nu bliver enhver Indtægt, som ikke udgør over 40 pCt. af Grundbeløbet, afdragsfri, og det vil sige, at den enlige Mand paa Landet for at nævne et Eksempel, nu, uden at der sker Fradrag i hans Aldersrente, kan have en aarlig Arbejds- eller Renteindtægt paa 170 Kr., og at f. Eks. et Ægtepar i København, som begge er fyldt 65 Aar, kan have en Aarsindtægt ved Rente eller Arbejde paa 400 Kr.

Jeg tror ikke, at Indtægter derunder i Virkeligheden bliver konstateret af Skattemyndighederne. De Indkomster, som ligger